

Pár strašidel ještě snesl, ale i jeho trpělivost měla své meze. Jednoho dne se velmi dopálil, nečekal na povel hajného a pustil se do cízákých strašidel hlava nehlava, že z nich udělá fašírku. A i když mu strašidla spílala a vyhrožovala, že ho budou v noci chodit strašit, vyprovodil je s vrčením za plot. Brok měl pro strach uděláno.

„Naše hájovna není žádný holubník,“ štěkal za nimi.

Dumal nad tím, jak z hajného postele vystrnadit i ta jejich zdomácnělá strašidla. Brok začal mít o své lidi velkou starost. Takový dobrý spánek vykouzlí každému radostné ráno a chuť do života. Ale jeho páníčci se už vůbec neusmívali. Hajný vypadal jako bluma a paní Rajská dokonce připálila třešňovou bublaninu! To se jí ještě nikdy předtím nestalo.

„Takhle už to nemůže jít dál,“ uvažovali pejsci Brok s Flekem a Princeznou, když leželi společně u boudy.

Strašidla měla v hájovně svůj pelíšek k odpočinku, stejně jako všichni ostatní. Vždyť jim pan hajný vystavěl přístěnek hned vedle hájovny a paní Rajská jim ho vystlala senem a slámou, aby tam měla bubáčka pohodlíčko. Dokonce jim vyšila na polštářky monogram, aby mělo každé svůj. Ale strašidla se tam ani neohrála a radši se rozvalovala hajnému v posteli. Ani strašit už nemusela!

„Jsou to nevděčníci. Já jim to spočítám! Jakápak postel?! Co je to za móresy! Tohle už musí jednou pro vždy skončit,“ podrbal se za uchem rozzlobený jezevčík Brok a voříšek Flek s biglicí Princeznou mu ňafáním přitakávali.

A tak se Brok, přestože to byl starý a unavený pes, rozhodl hnát každou noc zdomácnělá strašidla z hájovny ven. Ustlal si přímo u hajného postele, aby ochránil svému pánovi klidný spánek. Voříšek Flek zase držel stráž před hájovnou. Jenže vykutálená strašidla si počkala, až pejsky skolí spánek, a vloudila se k hajnému zas. Byl to věčný boj, kdo z koho. I pejskům začaly docházet síly.

Biglice Princezna byla chytrá psí holka, a tak všechno zpovzdálí pozorovala od své boudy. Nepouštěla se s Brokem a Flekem do nahánění strašidel, pranice ji nikdy nebavily. Raději přemýšlela, jak na strašidla vyvrát. Nemohla se už dívat, jak se Brok s Flekem každou noc namáhají a hajný s paní Rajskou ztrácí chuť do života. A napadla ji spásná myšlenka. Hájovnu natrou smolou. Ta zabrání strašidlům procházet skrz, protože taková smola zalepí každou skulinku, a nikdo se přes ní neprotáhne tam ani ven, to ví každé malé dítě! A tak se taky stalo.

Strašidla kvílela a prskala. Loudila a žadonila, že chtějí do hajného postýlky. Marně hledala, kudy by se do hájovny protáhla. Vymýšlela, že se venku bojí, a kdesi cosi. Spouštěla strašidelné kejkle. Až se nakonec přece jen umoudřila, protože jim paní Rozárie slíbila odměnu. Když budou hezky spinkat ve svém pelíšku a nebudou v noci lumpačit, tak jim vždycky před spaním poví pohádku a zazpívá ukolébavku. To se jim líbilo. A tak se každý večer z přístěnku ozývalo: „Halí belí, strašidla v zelí a bubáčky v petrželi.“

Rozárie jim po pohádce na dobrou noc načechrála polštářky a s písničkou na rtech čekala, až se i nejmenší strašidýlko Bafík pohrouží do svého snu. To se jim to usínalo. A všem ostatním konečně taky.

A od té doby se hajný s Rozárií nemuseli přetahovat se strašidly o klidný spánek. Hájovna potřená smolou sice nevypadala tak hezky jako dřív, zato mohli všichni nerušeně spát. Paní Rozárie si opět prozpěvovala a nepřipálila už žádný koláč ani žádnou bublaninu. Hajný Kamil si vesele pískal a bafal z fajfky. V hájovně začal panovat kýžený klid.